

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1261) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 7 dodaje się art. 7a w brzmieniu:

„Art. 7a. 1. Państwowa Inspekcja Sanitarna używa znaku graficznego z wizerunkiem orła ustalonym dla godła Rzeczypospolitej Polskiej w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1980 r. o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 625 i 1948).

2. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wzór znaku graficznego Państwowej Inspekcji Sanitarnej, w tym jego kształt i kolorystykę, oraz sposób jego stosowania, mając na względzie konieczność stworzenia spójnego systemu identyfikacji wizualnej Państwowej Inspekcji Sanitarnej.”;

2) w art. 8 dodaje się ust. 19 w brzmieniu:

„19. Główny Inspektor Sanitarny i jego zastępcy składają ministrowi właściwemu do spraw zdrowia oświadczenia o stanie majątkowym, o których mowa w art. 10 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1393).”;

3) w art. 8a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Główny Inspektor Sanitarny może wydawać organom Państwowej Inspekcji Sanitarnej polecenia podjęcia określonych czynności zapobiegawczych lub kontrolnych oraz żądać od nich informacji w tym zakresie.”;

4) w art. 10:

a) w ust. 1 pkt 2–4 otrzymują brzmienie:

„2) państwowy wojewódzki inspektor sanitarny;

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia, ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, ustawę z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie oraz ustawę z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej.

- 3) państwowy powiatowy inspektor sanitarny;
 - 4) państwowy graniczny inspektor sanitarny dla obszarów przejść granicznych drogowych, kolejowych, lotniczych, rzecznych i morskich, portów lotniczych i morskich oraz jednostek pływających na obszarze wód terytorialnych, przy czym państwowy graniczny inspektor sanitarny dla obszarów przejść granicznych rzecznych i morskich, portów morskich oraz jednostek pływających na obszarze wód terytorialnych może wykonywać te zadania pod nazwą „państwowy portowy inspektor sanitarny”.”,
- b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. Państwowy wojewódzki, państwowy powiatowy i państwowy graniczny inspektor sanitarny kierują działalnością odpowiednio:
- 1) wojewódzkiej stacji sanitarno-epidemiologicznej;
 - 2) powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej;
 - 3) granicznej stacji sanitarno-epidemiologicznej, przy czym państwowy graniczny inspektor sanitarny wykonujący zadania pod nazwą państwowy portowy inspektor sanitarny kieruje działalnością stacji sanitarno-epidemiologicznej pod nazwą „portowa stacja sanitarno-epidemiologiczna”.”,
- c) uchyla się ust. 4a,
- d) ust. 4b otrzymuje brzmienie:
- „4b. Uprawnienia podmiotu tworzącego w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948 i 2260), w stosunku do wojewódzkiej i granicznej stacji sanitarno-epidemiologicznych posiada Główny Inspektor Sanitarny.”,
- e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:
- „5. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej określi, w drodze rozporządzenia, wykaz obejmujący terytorialny zakres działania i siedzibę państwowego granicznego inspektora sanitarnego oraz podległą mu stację sanitarno-epidemiologiczną, w tym wskazujący państwowych granicznych inspektorów sanitarnych wykonujących zadania pod nazwą państwowych portowych inspektorów sanitarnych oraz podległe im portowe stacje sanitarno-epidemiologiczne, mając na względzie dostosowanie właściwości terytorialnej

państwowych granicznych inspektorów sanitarnych do potrzeb Państwowej Inspekcji Sanitarnej w stosunku do realizowanych zadań.”;

5) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. 1. Państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego i państwowego granicznego inspektora sanitarnego powołuje i odwołuje Główny Inspektor Sanitarny, za zgodą wojewody właściwego ze względu na siedzibę odpowiednio państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego albo państwowego granicznego inspektora sanitarnego.

2. Zastępcę państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego i zastępcę państwowego granicznego inspektora sanitarnego powołuje i odwołuje Główny Inspektor Sanitarny na wniosek, odpowiednio, właściwego państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego albo właściwego państwowego granicznego inspektora sanitarnego.

3. Państwowego powiatowego inspektora sanitarnego powołuje i odwołuje państwowy wojewódzki inspektor sanitarny za zgodą starosty właściwego ze względu na obszar jego działania.

4. Zastępcę państwowego powiatowego inspektora sanitarnego powołuje i odwołuje państwowy wojewódzki inspektor sanitarny na wniosek właściwego państwowego powiatowego inspektora sanitarnego.

5. Powołanie na stanowisko państwowego inspektora sanitarnego następuje na okres 5 lat.

6. Główny Inspektor Sanitarny i państwowy wojewódzki inspektor sanitarny mogą w każdym czasie odwołać, odpowiednio, państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego, państwowego granicznego inspektora sanitarnego albo państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, jeżeli przemawia za tym interes służby, w szczególności jeżeli działalność tego państwowego inspektora sanitarnego lub podległej mu jednostki może zagrozić prawidłowemu wykonywaniu zadań Państwowej Inspekcji Sanitarnej, w szczególności naruszyć bezpieczeństwo sanitarne na obszarze właściwości tego państwowego inspektora sanitarnego.

7. Powołanie na stanowiska, o których mowa w ust. 1–4, jest równoznaczne z nawiązaniem stosunku pracy na podstawie powołania, o którym mowa w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 1666, 2138 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 60 i 962).”;

6) w art. 12 w ust. 1a uchyla się pkt 1;

7) w art. 12a ust. 3a i 3b otrzymują brzmienie:

„3a. W związku z przedłożoną informacją, o której mowa w ust. 3, radzie powiatu i sejmikowi województwa służy prawo występowania, w drodze uchwały, z wnioskami o podjęcie działań nadzorczych przez właściwy organ Państwowej Inspekcji Sanitarnej w obszarze zdrowia publicznego, w którym wystąpiło naruszenie bezpieczeństwa sanitarnego.

3b. Wójt (burmistrz, prezydent miasta) w przypadkach bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa sanitarnego na terenie gminy, w szczególności zagrożenia życia lub zdrowia ludzi, może wystąpić do właściwego państwowego powiatowego inspektora sanitarnego z wnioskiem o podjęcie działań nadzorczych zmierzających do usunięcia tego zagrożenia.”;

8) w art. 13:

a) w ust. 1 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) posiada co najmniej 6-letnie doświadczenie zawodowe, w tym co najmniej 3-letnie na stanowisku kierowniczym w urzędzie administracji publicznej lub podmiocie wykonującym działalność leczniczą;”;

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. Państwowy inspektor sanitarny nie może wykonywać dodatkowych zajęć zarobkowych, w tym podejmować dodatkowego zatrudnienia, bez zgody:

1) państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego – w przypadku państwowych powiatowych inspektorów sanitarnych i ich zastępców;

2) Głównego Inspektora Sanitarnego – w przypadku państwowych wojewódzkich inspektorów sanitarnych i ich zastępców oraz państwowych granicznych inspektorów sanitarnych i ich zastępców.

3b. Wykonywanie dodatkowych zajęć zarobkowych, w tym podejmowanie dodatkowego zatrudnienia, nie może pozostawać w sprzeczności z obowiązkami państwowego inspektora sanitarnego lub wywoływać podejrzenia o jego stronniczość lub interesowność.”;

c) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Naruszenie zakazów, o których mowa w art. 4 ustawy wymienionej w ust. 3, lub naruszenie zakazu, o którym mowa w ust. 3a lub 3b, przez państwowego

inspektora sanitarnego albo jego zastępcę stanowi podstawę do odwołania go z zajmowanego stanowiska.

5. Oświadczenie o stanie majątkowym, o którym mowa w art. 10 ustawy wymienionej w ust. 3, składają odpowiednio:

- 1) państwowy powiatowy inspektor sanitarny i jego zastępca – państwowemu wojewódzkiemu inspektorowi sanitarnemu;
- 2) państwowy wojewódzki inspektor sanitarny i państwowy graniczny inspektor sanitarny oraz ich zastępcy – Głównemu Inspektorowi Sanitarnemu.”;

9) w art. 15:

a) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wzór legitymacji służbowej pracownika stacji sanitarno-epidemiologicznej oraz wzór odznaki identyfikacyjnej pracownika stacji sanitarno-epidemiologicznej uprawnionego do przeprowadzania kontroli w imieniu państwowego inspektora sanitarnego, uwzględniając potrzebę zapewnienia identyfikacji pracowników stacji sanitarno-epidemiologicznej.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Pracownik stacji sanitarno-epidemiologicznej uprawniony do przeprowadzania kontroli w imieniu państwowego inspektora sanitarnego posługuje się przy wykonywaniu swoich uprawnień i obowiązków legitymacją służbową i odznaką identyfikacyjną.”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wojewódzka i graniczna stacja sanitarno-epidemiologiczna są jednostkami budżetowymi będącymi podmiotami leczniczymi finansowanymi z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia.”,

d) dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Powiatowa stacja sanitarno-epidemiologiczna jest jednostką organizacyjną wojewódzkiej stacji sanitarno-epidemiologicznej, na obszarze działania której się znajduje.

5. Czynności w sprawach z zakresu prawa pracy wobec pracowników powiatowej stacji sanitarno-epidemiologicznej dokonuje państwowy powiatowy inspektor sanitarny, któremu ta stacja podlega.”;

10) w art. 20 po ust. 2 dodaje się ust. 2a–2g w brzmieniu:

„2a. Państwowym inspektorem sanitarnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji może być osoba, która spełnia wymagania określone w art. 13 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5 oraz uzyskała kwalifikacje określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 2g.

2b. Do państwowych inspektorów sanitarnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji stosuje się przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne, odnoszące się do osób, o których mowa w art. 2 pkt 11 tej ustawy, z zastrzeżeniem ust. 2e oraz 2f.

2c. Państwowy inspektor sanitarny Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji nie może wykonywać dodatkowych zajęć zarobkowych, w tym podejmować dodatkowego zatrudnienia, bez zgody Głównego Inspektora Sanitarnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.

2d. Wykonywanie dodatkowych zajęć zarobkowych, w tym podejmowanie dodatkowego zatrudnienia, nie może pozostawać w sprzeczności z obowiązkami państwowego inspektora sanitarnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji lub wywoływać podejrzenia o jego stronniczość lub interesowność.

2e. Naruszenie zakazów, o których mowa w art. 4 ustawy wymienionej w ust. 2b, lub naruszenie zakazu, o którym mowa w ust. 2c lub 2d, przez państwowego inspektora sanitarnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji stanowi podstawę do odwołania go ze stanowiska.

2f. Oświadczenie, o którym mowa w art. 10 ustawy wymienionej w ust. 2b, państwowi inspektorzy sanitarni Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji składają Głównemu Inspektorowi Sanitarnemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.

2g. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wymagania kwalifikacyjne, jakie powinni spełniać kandydaci na stanowisko państwowego inspektora sanitarnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz wymagania kwalifikacyjne, jakie powinni spełniać kandydaci na pracowników wykonujących czynności kontrolne Państwowej Inspekcji Sanitarnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, kierując się rodzajem zadań i zakresem działania Państwowej Inspekcji Sanitarnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.”;

11) art. 20a otrzymuje brzmienie:

„Art. 20a. 1. W jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowanych oraz w podmiotach, w tym spółkach, utworzonych przez te jednostki, w urzędzie obsługującym Ministra Obrony Narodowej, w podmiotach leczniczych utworzonych i nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej, w rejonach zakwaterowania przejściowego jednostek wojskowych oraz w stosunku do wojsk obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przemieszczających się przez to terytorium, zadania Państwowej Inspekcji Sanitarnej wykonuje Wojskowa Inspekcja Sanitarna, finansowana z budżetu państwa.

2. Wojskowa Inspekcja Sanitarna wykonuje zadania Państwowej Inspekcji Sanitarnej również poza terenem jednostek i podmiotów, o których mowa w ust. 1, w stosunku do:

- 1) żołnierzy służby czynnej;
- 2) funkcjonariuszy Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego;
- 3) żołnierzy wojsk obcych i ich personelu cywilnego, przemieszczających się przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywających na tym terytorium.”;

12) po art. 20a dodaje się art. 20b–20g w brzmieniu:

„Art. 20b. 1. Organami Wojskowej Inspekcji Sanitarnej są:

- 1) Główny Inspektor Sanitarny Wojska Polskiego;
- 2) Szef Wojskowej Inspekcji Sanitarnej – Zastępca Głównego Inspektora Sanitarnego Wojska Polskiego;
- 3) komendanci wojskowych ośrodków medycyny prewencyjnej;
- 4) wojskowi inspektorzy sanitarni wojskowych ośrodków medycyny prewencyjnej.

2. Organy Wojskowej Inspekcji Sanitarnej wykonują zadania przy pomocy wojskowych ośrodków medycyny prewencyjnej będących podmiotami leczniczymi w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej finansowanymi z budżetu państwa oraz jednostkami wojskowymi w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1534 i 2138 oraz z 2017 r. poz. 60).

3. Osoby pełniące funkcje organów, o których mowa w ust. 1, są wyznaczane na stanowiska służbowe i zwalniane z nich w trybie i na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1726 i 2138 oraz z 2017 r. poz. 60).

4. Wyznaczanie na stanowiska służbowe i zwalnianie z nich odbywa się na wniosek kierownika komórki organizacyjnej Ministerstwa Obrony Narodowej właściwej do spraw zdrowia.

Art. 20c. 1. W zakresie działania Wojskowej Inspekcji Sanitarnej zadania na zasadach i w trybie przewidzianym dla:

- 1) Głównego Inspektora Sanitarnego – wykonuje Główny Inspektor Sanitarny Wojska Polskiego oraz Szef Wojskowej Inspekcji Sanitarnej – Zastępca Głównego Inspektora Sanitarnego Wojska Polskiego;
- 2) państwowych inspektorów sanitarnych – wykonują komendanci wojskowych ośrodków medycyny prewencyjnej w zakresie określonym w ust. 2 oraz wojskowi inspektorzy sanitarni wojskowych ośrodków medycyny prewencyjnej.

2. Komendant wojskowego ośrodka medycyny prewencyjnej jest organem właściwym w pierwszej instancji w sprawach:

- 1) higieny radiacyjnej;
- 2) zapobiegawczego nadzoru sanitarnego w zakresie uzgadniania dokumentacji projektowej dla budowy oraz zmiany sposobu użytkowania obiektów budowlanych na terenie jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej oraz w rejonach zakwaterowania przejściowego jednostek wojskowych.

3. Organy Wojskowej Inspekcji Sanitarnej podczas realizacji zadań posługują się legitymacją służbową Wojskowego Inspektora Sanitarnego wydawaną przez Głównego Inspektora Sanitarnego Wojska Polskiego.

Art. 20d. Główny Inspektor Sanitarny Wojska Polskiego jest organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, w stosunku do komendantów wojskowych ośrodków medycyny prewencyjnej oraz wojskowych inspektorów sanitarnych w sprawach określonych w art. 20a.

Art. 20e. 1. Wojskowa Inspekcja Sanitarna podlega Ministrowi Obrony Narodowej.

2. Zadania Wojskowej Inspekcji Sanitarnej realizują:

- 1) Główny Inspektor Sanitarny Wojska Polskiego oraz Szef Wojskowej Inspekcji Sanitarnej – Zastępca Głównego Inspektora Sanitarnego Wojska Polskiego – w komórce organizacyjnej Ministerstwa Obrony Narodowej właściwej do spraw zdrowia;

- 2) komendanci wojskowych ośrodków medycyny prewencyjnej oraz wojskowi inspektorzy sanitarni wojskowych ośrodków medycyny prewencyjnej – w strukturze jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej.

Art. 20f. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółową organizację, siedziby, właściwość miejscową, warunki i tryb wykonywania zadań przez organy Wojskowej Inspekcji Sanitarnej,
- 2) wzór legitymacji służbowej Wojskowego Inspektora Sanitarnego oraz sposób i tryb wydawania i zwrotu tej legitymacji

– uwzględniając rodzaj i charakter wykonywanych zadań, specyfikę zadań przewidzianych dla jednostek wojskowych, w tym zadań realizowanych poza granicami kraju, oraz sprawność funkcjonowania Wojskowej Inspekcji Sanitarnej.

Art. 20g. W przypadku konieczności podjęcia natychmiastowych działań w sytuacji zagrożenia zdrowia publicznego spowodowanego chorobą szczególnie niebezpieczną i wysoce zakaźną decyzja o nałożeniu obowiązków, o których mowa w art. 5 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2016 r. poz. 1866, 2003 i 2173 oraz z 2017 r. poz. ...), może być wydana również przez państwowego powiatowego inspektora sanitarnego albo państwowego granicznego inspektora sanitarnego, który zawiadamia o tym niezwłocznie właściwy organ Wojskowej Inspekcji Sanitarnej. Dalsze postępowanie w sprawie jest prowadzone przez Wojskową Inspekcję Sanitarną.”;

- 13) w art. 25 w ust. 1:

- a) w pkt 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„wstępu do:”;

- b) pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2) żądania od podmiotu kontrolowanego pisemnych lub ustnych informacji oraz wzywania i przesłuchiwanie osób;

3) żądania od podmiotu kontrolowanego okazania dokumentów lub udostępniania danych, w tym sporządzania i przekazania niezbędnych ich kopii oraz urzędowego tłumaczenia na język polski dokumentów lub danych sporządzonych w języku obcym, związanych z przedmiotem kontroli;”;

- 14) art. 31a otrzymuje brzmienie:

„Art. 31a. 1. Główny Inspektor Sanitarny może podejmować wszelkie czynności należące do zakresu działania państwowego inspektora sanitarnego, jeżeli przemawiają

za tym względy bezpieczeństwa sanitarnego. W tych przypadkach Główny Inspektor Sanitarny staje się organem pierwszej instancji.

2. Państwowy wojewódzki inspektor sanitarny może podejmować wszelkie czynności należące do zakresu działania państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, jeżeli jest to wskazane ze względu na szczególną wagę lub zawikłłość sprawy. W tych przypadkach państwowy inspektor sanitarny wyższego stopnia staje się organem pierwszej instancji.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2017 r. poz. 149 i 60) uchyla się art. 87.

Art. 3. W ustawie z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2016 r. poz. 1866, 2003 i 2173) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 8 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Koszty laboratoryjnego badania sanitarno-epidemiologicznego wykonywanego u osób, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1–4, są finansowane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia, bez względu na uprawnienia z tytułu ubezpieczenia zdrowotnego.”;

2) w art. 29a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Koszty uczestnictwa w nadzorze sentinel podmiotów, o których mowa w ust. 2, są finansowane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. z 2015 r. poz. 525, z późn. zm.²⁾) w art. 56 w ust. 1 pkt 14 otrzymuje brzmienie:

„14) państwowi inspektorzy sanitarni;”.

Art. 5. W ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, 1948 i 2260) w art. 48 w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wojewódzkich i granicznych stacjach sanitarno-epidemiologicznych;”.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 1960, z 2016 r. poz. 1948 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 935, 976 i 1566.

Art. 6. Prezes Rady Ministrów dokona, w drodze rozporządzenia, przeniesienia planowanych dochodów i wydatków budżetowych, w tym w zakresie wynagrodzeń, między częściami, działami i rozdziałami budżetu państwa, z zachowaniem przeznaczenia środków publicznych wynikającego z ustawy budżetowej.

Art. 7. Państwowy graniczny inspektor sanitarny wykonujący zadania pod nazwą państwowy portowy inspektor sanitarny dostosuje tablice, pieczęcie i druki urzędowe do nazw określonych w przepisach art. 10 ust. 1 pkt 4 i ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 8. Zgody udzielone państwowym inspektorom sanitarnym i ich zastępcom na wykonywanie dodatkowych zajęć zarobkowych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują ważność po tym dniu.

Art. 9. Państwowi inspektorzy sanitarni powołani przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy pełnią swoje funkcje przez okres, na jaki zostali powołani, albo do czasu ich odwołania.

Art. 10. 1. Powiatowe stacje sanitarno-epidemiologiczne, o których mowa w ustawie zmienianej w art. 1, stają się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy powiatowymi stacjami sanitarno-epidemiologicznymi będącymi jednostkami organizacyjnymi wojewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych, na obszarze działania których się znajdują.

2. Wojewoda, z urzędu, dokona w terminie do dnia 30 czerwca 2018 r. zmian w rejestrze podmiotów wykonujących działalność leczniczą wynikających z art. 15 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

3. Akredytacje udzielone laboratoriom działającym w powiatowych stacjach sanitarno-epidemiologicznych, o których mowa w ustawie zmienianej w art. 1, zachowują ważność dla laboratoriów działających w powiatowych stacjach sanitarno-epidemiologicznych będących jednostkami organizacyjnymi wojewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych w zakresie i na okres, na które zostały udzielone.

4. Pracownicy powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych, o których mowa w ustawie zmienianej w art. 1, stają się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy pracownikami powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznej będących jednostkami

organizacyjnymi wojewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych, na obszarze działania których się znajdują. Przepisy art. 23¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.

5. Wojewódzkie stacje sanitarno-epidemiologiczne stają się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy z mocy prawa stronami w dotychczasowych stosunkach pracy z pracownikami powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznej będących jednostkami organizacyjnymi wojewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych, na obszarze działania których się znajdują.

Art. 11. Wojewódzkie stacje sanitarno-epidemiologiczne z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy z mocy prawa wstępują w ogół praw i obowiązków powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych, o których mowa w ustawie zmienianej w art. 1, na obszarze działania których stacje te się znajdują, w szczególności:

- 1) mienie powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych staje się mieniem wojewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych;
- 2) wierzytelności i zobowiązania powiatowych stacji sanitarno-epidemiologicznych stają się wierzytelnościami i zobowiązaniami wojewódzkich stacji sanitarno-epidemiologicznych;
- 3) wojewódzkie stacje sanitarno-epidemiologiczne stają się stroną umów i porozumień, których stroną są powiatowe stacje sanitarno-epidemiologiczne;
- 4) na wojewódzkie stacje sanitarno-epidemiologiczne przechodzą prawa i obowiązki wynikające z:
 - a) przepisów prawa,
 - b) decyzji, postanowień i innych aktów administracyjnych.

Art. 12. Statuty i regulaminy organizacyjne stacji sanitarno-epidemiologicznych nadane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują moc przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie tej ustawy.

Art. 13. 1. Postępowania kontrolne wszczęte przez państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzi do czasu ich zakończenia państwowy wojewódzki inspektor sanitarny na podstawie przepisów dotychczasowych.

2. Postępowania administracyjne, w tym postępowania wszczęte w wyniku kontroli, o których mowa w ust. 1, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej

ustawy prowadzi do czasu ich zakończenia państwowy wojewódzki inspektor sanitarny na podstawie przepisów dotychczasowych.

Art. 14. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy znosi się Radę do Spraw Monitoringu Żywności i Żywienia, o której mowa w art. 87 ustawy zmienianej w art. 2.

Art. 15. Przepis art. 25 ust. 1 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do postępowań kontrolnych wszczętych od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 16. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2018 r., z wyjątkiem art. 1 pkt 9 lit. a i b, który wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2018 r.

UZASADNIENIE

Zasadniczym celem nowelizacji ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1261), zwanej dalej „ustawą o Państwowej Inspekcji Sanitarnej”, jest ustanowienie organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej organami niezespólonej administracji rządowej, przez zmianę art. 10 ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej. W związku z powyższym, konieczna będzie również zmiana art. 56 ust. 1 pkt 14 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. z 2015 r. poz. 525, z późn. zm.) w zakresie katalogu organów niezespólonej administracji rządowej.

Z dniem 1 stycznia 2010 r., w związku z wejściem w życie art. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (Dz. U. poz. 753, z późn. zm.), zespolono organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej szczebla powiatowego i wojewódzkiego. Funkcjonowanie Państwowej Inspekcji Sanitarnej w warunkach zespolenia z administracją rządową w województwie i w powiecie w latach 2010–2017 oraz doświadczenia działań organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej wynikające z decyzji podejmowanych bezpośrednio przez Głównego Inspektora Sanitarnego dowiodły, że pionowa struktura umożliwia, w stopniu znacznie wyższym niż obecna, sprawowanie skutecznego, skoordynowanego nadzoru w zakresie zdrowia publicznego oraz podejmowanie decyzji umożliwiających bezzwłoczne i adekwatne do zagrożenia działanie służb sanitarno-epidemiologicznych w całym kraju.

W projekcie ustawy proponuje się następujące podporządkowanie hierarchiczne:

- 1) Główny Inspektor Sanitarny;
- 2) państwowi wojewódzcy inspektorzy sanitarni (PWIS);
- 3) państwowi powiatowi i państwowi graniczni (portowi) inspektorzy sanitarni (PPIS i PGIS).

W ten sposób nastąpi ustanowienie państwowego wojewódzkiego i państwowego powiatowego inspektora sanitarnego organem niezespólonej administracji rządowej, co przyczyni się do sprawnej realizacji jednolitej strategii i polityki rządu w obszarze ochrony zdrowia publicznego. Dodatkowo projektuje się, aby powiatowe stacje sanitarno-epidemiologiczne były jednostkami organizacyjnymi wojewódzkich stacji sanitarno-

epidemiologicznych, a nie jak obecnie jednostkami budżetowymi. Takie rozwiązanie organizacyjno-finansowe zarówno zapewni większą sprawność działania organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej, jak również jest warunkiem koniecznym do uzyskania przez Głównego Inspektora Sanitarnego pełnej koordynacji nad realizacją zadań przez Państwową Inspekcję Sanitarną.

Przywrócenie funkcjonowania Państwowej Inspekcji Sanitarnej w strukturze pionowej nie będzie wymagało od Głównego Inspektora Sanitarnego informowania właściwego wojewody lub starosty o wydaniu podległym mu organom poleceń dotyczących podjęcia określonych czynności zapobiegawczych lub kontrolnych. Z ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej zostaje zatem wykreślone zdanie drugie z art. 8a ust. 3, który obliguje Głównego Inspektora Sanitarnego do informowania właściwego wojewody lub starosty o wydaniu tego typu polecenia.

W projekcie ustawy wprowadza się zmianę w nazwie organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej sprawujących nadzór sanitarno-epidemiologiczny na przejściach granicznych morskich. Aktualnie funkcjonuje 10 państwowych granicznych inspektorów sanitarnych. Część z tych organów utrzyma nazwę „graniczny”, a część granicznych inspektorów sanitarnych, aktualnie właściwych dla obszarów przejść granicznych rzecznych i morskich, portów morskich oraz jednostek pływających na obszarze wód terytorialnych, będzie mogła otrzymać nazwę „państwowy portowy inspektor sanitarny”. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej wskaże w rozporządzeniu tych państwowych portowych inspektorów sanitarnych. Projektowana zmiana wynika ze specyfiki i odmienności czynności dokonywanych przez granicznych inspektorów sanitarnych, aktualnie właściwych dla obszarów przejść granicznych rzecznych i morskich, portów morskich oraz jednostek pływających na obszarze wód terytorialnych. Wskazani inspektorzy sanitarni w codziennej praktyce służbowej, w oparciu o postanowienia Międzynarodowych Przepisów Zdrowotnych Światowej Organizacji Zdrowia, wydają dla statków morskich *Świadectwa kontroli statku i stosowanych zabiegów sanitarnych* – certyfikaty sanitarne SSCC oraz SSCEC (SSCC – Ship Sanitation Control Certificate oraz SSCEC – Ship Sanitation Control Exemption Certificate). U podstaw proponowanej zmiany leży także fakt, że kapitanowie statków morskich, ubiegających się o taki certyfikat, a także kapitanowie statków, których ładunek podlega granicznej kontroli sanitarnej w porcie przeznaczenia (w tym przypadku w porcie na terenie Rzeczypospolitej Polskiej), w portach morskich innych państw, zarówno należących do Unii Europejskiej, jak i poza obszarem Unii

Europejskiej, w celu dopełnienia wszystkich tego rodzaju formalności kontaktują się z portowym oficerem ds. zdrowia (ang. *Port Health Officer*), który jest przedstawicielem władz portowych do spraw zdrowia publicznego.

Proponowana zmiana spowoduje przybliżenie nazewnictwa organów władzy zdrowia publicznego w polskich portach morskich do nazewnictwa stosowanego na świecie, z jednoczesnym odzwierciedleniem specyfiki zadań Państwowej Inspekcji Sanitarnej, realizowanych na obszarze polskich portów morskich. Zmiana w nazewnictwie ułatwi kapitanom obcych bander, nieznającym specyfiki organizacyjnej polskich służb i inspekcji działających w morskich przejściach granicznych, kontakty służbowe z organami Państwowej Inspekcji Sanitarnej działającej na terenie portu morskiego, bowiem dotychczas zdarzało się, że aktualna nazwa („państwowy graniczny inspektor sanitarny”), niemająca swojego bezpośredniego odpowiednika w portach morskich innych państw (a co za tym idzie nieznaną powszechnie oficerom floty handlowej innych państw), utrudniała załogom obcych statków szybkie i sprawne zgłoszenie zarówno jednostki pływającej, jak i przewożonych przez nią towarów, do granicznej kontroli sanitarnej lub innych czynności urzędowych (np. wydania wyżej wspomnianych certyfikatów sanitarnych).

Projekt ustawy zakłada również, iż podmiotem tworzącym, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1638, z późn. zm.), dla wojewódzkich i granicznych stacji sanitarno-epidemiologicznych będzie Główny Inspektor Sanitarny, w związku z tym nadaje się nowe brzmienie art. 10 ust. 4b ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz uchyla się art. 10 ust. 4a tej ustawy. Projektuje się, że koszty działalności organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej będą pokrywane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia.

Konieczne są również zmiany w sposobie powoływania organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej. Optymalnym rozwiązaniem w systemie pionowego funkcjonowania organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej będzie przywrócenie Głównemu Inspektorowi Sanitarnemu i państwowemu wojewódzkiemu inspektorowi sanitarnemu kompetencji do powoływania organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej, którzy w aktualnym porządku prawnym nie posiadają służbowego przełożenia wobec merytorycznie podległych sobie organów. Zmianie ulegnie art. 11 ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej, przez uprawnienie:

1) państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego do powoływania i odwoływania

państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, za zgodą starosty właściwego ze względu na obszar jego działania;

- 2) Głównego Inspektora Sanitarnego do powoływania i odwoływania państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego i państwowego granicznego inspektora sanitarnego, za zgodą wojewody właściwego ze względu na siedzibę odpowiednio państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego albo państwowego granicznego inspektora sanitarnego.

W związku ze zmianą organów powołujących państwowych wojewódzkich i państwowych powiatowych inspektorów sanitarnych oraz ich zastępców, zostanie również wprowadzona zmiana w zakresie składania oświadczeń o stanie majątkowym przez państwowych inspektorów sanitarnych, przez zmianę art. 13 ust. 5 ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej. Przedmiotowe oświadczenia będą składane do organu powołującego, tj. państwowi wojewódzcy inspektorzy sanitarni i państwowi graniczni inspektorzy sanitarni oraz ich zastępcy będą składać oświadczenia o stanie majątkowym Głównemu Inspektorowi Sanitarnemu, natomiast państwowi powiatowi inspektorzy sanitarni i ich zastępcy – państwowym wojewódzkim inspektorom sanitarnym. Dodatkowo projektuje się, że Główny Inspektor Sanitarny i jego zastępcy składają ministrowi właściwemu do spraw zdrowia oświadczenia o stanie majątkowym, o których mowa w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1393).

W projektowanej ustawie nadaje się nowe brzmienie art. 12a ust. 3a i 3b, zgodnie z którymi w związku z przedłożoną informacją o stanie bezpieczeństwa sanitarnego powiatu albo województwa, radzie powiatu i sejmikowi województwa służy prawo występowania, w drodze uchwały, z wnioskami o podjęcie działań nadzorczych przez właściwy organ Państwowej Inspekcji Sanitarnej w obszarze zdrowia publicznego, w którym wystąpiło naruszenie bezpieczeństwa sanitarnego. Wójt (burmistrz, prezydent miasta) w przypadkach bezpośredniego zagrożenia bezpieczeństwa sanitarnego na terenie gminy, a w szczególności zagrożenia życia lub zdrowia ludzi, może wystąpić do właściwego państwowego powiatowego inspektora sanitarnego z wnioskiem o podjęcie działań nadzorczych zmierzających do usunięcia tego zagrożenia.

W projektowanej ustawie zostaje uchylony w art. 12 w ust. 1a pkt 1, zgodnie z którym państwowy wojewódzki inspektor sanitarny jest organem właściwym w stosunku do podmiotów, dla których powiat jest organem założycielskim lub organem prowadzącym, lub

w których powiat jest podmiotem dominującym, co skutkuje nieefektywnym wydatkowaniem środków finansowych. Państwowi wojewódzcy inspektorzy sanitarni po dniu 1 stycznia 2010 r. przejęli nadzór, m.in. nad podmiotami leczniczymi, domami pomocy społecznej, obiektami sportowo-rekreacyjnymi i kulturalno-widowiskowymi, placówkami oświatowo-wychowawczymi. Aktualnie w nadzorze państwowych wojewódzkich inspektorów sanitarnych pozostaje 12 435 obiektów. Nadzór państwowych wojewódzkich inspektorów sanitarnych jest utrudniony ze względu na znaczne odległości obiektów podlegających kontroli od jego siedziby (nawet ponad 100 km). Na koszt kontroli składa się, m.in.: koszt dojazdu do kontrolowanego obiektu (koszty biletów komunikacji publicznej, ekwiwalenty za paliwo, koszt eksploatacji i paliwa do samochodów służbowych), koszt godzin nadliczbowych. Dotarcie do obiektów kontrolowanych, ze względu na duże odległości, zajmuje nawet do 2 godzin. Łącznie koszty sprawowania nadzoru nad obiektami przez państwowych wojewódzkich inspektorów sanitarnych wynoszą rocznie ponad 1 200 000 zł. Zmiana ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej w zakresie uchylenia pkt 1 w art. 12 w ust. 1a wpłynie na wzrost efektywności wydatkowania środków finansowych. Wprowadzenie ww. przepisu do tej ustawy w 2010 r. wynikało z konieczności zapobieżenia potencjalnemu konfliktowi interesów, bowiem w warunkach zespolenia ten sam państwowy powiatowy inspektor sanitarny, który jest powoływany przez starostę, sprawowałby nadzór nad obiektami, dla których starosta jest organem założycielskim lub organem prowadzącym, lub w których powiat jest podmiotem dominującym. W pionowym podporządkowaniu organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej ten przepis stanie się bezprzedmiotowy. W związku z tą zmianą przewiduje się przepis przejściowy, zgodnie z którym postępowania kontrolne wszczęte przez państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego i niezakończone przed dniem wejścia w życie ustawy prowadzi do czasu ich zakończenia państwowy wojewódzki inspektor sanitarny na podstawie przepisów dotychczasowych. Dotyczy to również postępowań administracyjnych, w tym postępowań wszczętych w wyniku kontroli.

W projektowanej ustawie wprowadza się obowiązek wymogu posiadania przez kandydatów na stanowisko państwowego inspektora sanitarnego co najmniej 6-letniego doświadczenia zawodowego, w tym co najmniej 3-letniego na stanowisku kierowniczym w urzędzie administracji publicznej lub podmiocie wykonującym działalność leczniczą.

Ponadto, doprecyzowana zostanie kwestia wydawania zgód na wykonywanie dodatkowych zajęć zarobkowych przez państwowych inspektorów sanitarnych. W art. 13 ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej po ust. 3 zostaną dodane ust. 3a i 3b uprawniające

do podejmowania dodatkowych zajęć zarobkowych przez państwowych wojewódzkich, państwowych granicznych i państwowych powiatowych inspektorów sanitarnych po uzyskaniu zgody, odpowiednio: Głównego Inspektora Sanitarnego i państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego, tj. organu powołującego na stanowisko państwowego inspektora sanitarnego i wykonującego wobec tego inspektora obowiązki w zakresie prawa pracy. W projekcie ustawy zastrzega się, że wykonywanie dodatkowych zajęć zarobkowych nie może pozostawać w sprzeczności z obowiązkami państwowego inspektora sanitarnego lub wywoływać podejrzenia o jego stronniczość lub interesowność. Zaistnienie takiej sprzeczności lub podejrzenie państwowego inspektora sanitarnego o stronniczość lub interesowność przy wykonywaniu dodatkowych zajęć zarobkowych stanowi podstawę do odwołania z zajmowanego stanowiska.

W projekcie ustawy zostaje również uregulowana kwestia znaku graficznego z wizerunkiem orła ustalonym dla godła Rzeczypospolitej Polskiej w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1980 r. o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 625 i 1948), który będzie używać Państwowa Inspekcja Sanitarna nadzorowana przez ministra właściwego do spraw zdrowia, oraz odznaki identyfikacyjnej, jaką będą obowiązani posiadać pracownicy tej Inspekcji dokonujący czynności kontrolnych.

Wprowadza się zmiany w art. 20 ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej regulującym funkcjonowanie Państwowej Inspekcji Sanitarnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w zakresie wymagań kwalifikacyjnych dla państwowych inspektorów sanitarnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz dla pracowników wykonujących czynności kontrolne.

Wprowadza się zmiany w art. 20a ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej regulującym funkcjonowanie Wojskowej Inspekcji Sanitarnej. Zmiany te pozwalają na prawidłowe funkcjonowanie Wojskowej Inspekcji Sanitarnej, zapewniając właściwy nadzór sanitarno-higieniczny i osłonę przeciwepidemiczną w resorcie obrony narodowej. Ponadto projektowane przepisy dotyczą organizacji, właściwości rzeczowej, warunków i trybu wykonywania zadań przez Wojskową Inspekcję Sanitarną.

Projektowana ustawa wprowadza zmiany porządkujące w art. 25 ust. 1 pkt 1 ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej, a także w art. 25 ust. 1 pkt 3 uprawniające państwowego inspektora sanitarnego lub Głównego Inspektora Sanitarnego do żądania okazania dokumentów lub udostępniania danych, w tym sporządzania i przekazania niezbędnych ich

kopii oraz urzędowego tłumaczenia na język polski dokumentów lub danych sporządzonych w języku obcym. Ma to szczególne znaczenie dla usprawnienia kontroli w przypadku produktów importowanych z krajów trzecich lub pochodzących z innych krajów Unii Europejskiej, którym towarzyszy dokumentacja w języku obcym, podlegająca kontroli organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

Wprowadzenie ww. zmiany jest uzasadnione tym bardziej, że podobne przepisy obowiązują w ustawach kompetencyjnych innych organów urzędowej kontroli, np. w:

- 1) art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1063) – w toku kontroli inspektor w szczególności może badać akta, dokumenty, ewidencje i informacje w zakresie objętym kontrolą oraz żądać od kontrolowanego lub jego przedstawiciela sporządzenia niezbędnych kopii oraz urzędowego tłumaczenia na język polski dokumentów sporządzonych w języku obcym;
- 2) art. 24 pkt 5 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604, z późn. zm.) – Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, państwowi wojewódzcy inspektorzy jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz upoważnieni przez nich pracownicy Inspekcji Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, realizując zadania określone w ustawie oraz w odrębnych przepisach, są uprawnieni do żądania sporządzenia kserokopii i urzędowego tłumaczenia na język polski dokumentów sporządzonych w języku obcym, związanych z przedmiotem kontroli;
- 3) art. 95 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. z 2016 r. poz. 2041, z późn. zm.) – w toku postępowania kontrolnego państwowy inspektor ochrony roślin i nasiennictwa może w szczególności dokonywać sprawdzania akt i dokumentów oraz ewidencji i informacji lub danych w zakresie objętym kontrolą, sporządzania ich niezbędnych kopii, potwierdzonych przez podmiot kontrolowany lub osoby, o których mowa w art. 94 ust. 1 tej ustawy, oraz urzędowego tłumaczenia na język polski, w przypadku gdy są sporządzone w języku obcym.

Koszty związane z czynnościami dotyczącymi urzędowego tłumaczenia na język polski dokumentów i danych sporządzonych w języku obcym będzie ponosił podmiot kontrolowany.

Wprowadza się zmiany w art. 31a ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej stanowiącym, że Główny Inspektor Sanitarny może podejmować wszelkie czynności należące do zakresu działania państwowego inspektora sanitarnego, stając się organem pierwszej instancji, jeżeli przemawiają za tym względy bezpieczeństwa sanitarnego. Ustanowienie

państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego i państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, jako organów niezespólonej administracji rządowej, nie będzie stwarzało konieczności, tak jak ma to miejsce w obecnym porządku prawnym, aby Główny Inspektor Sanitarny informował o tym wojewodę, a państwowy wojewódzki inspektor sanitarny – starostę.

Projektowaną ustawą wprowadza się zmiany do ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2016 r. poz. 1866, z późn. zm.). Konieczność wprowadzenia zmian do ww. ustawy jest podyktowana projektowaną zmianą podmiotu tworzącego dla stacji sanitarno-epidemiologicznych, co będzie się wiązało z przeniesieniem obowiązku ponoszenia kosztów laboratoryjnego badania sanitarno-epidemiologicznego wykonywanego u osób, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1–4 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, tj. podejrzanych o zakażenie lub chorobę zakaźną, noworodków, niemowląt i kobiet w ciąży, podejrzanych o zakażenie lub chorobę zakaźną mogącą się szerzyć z matki na płód lub dziecko, nosicieli, ozdrowieńców oraz osób, które były narażone na zakażenie przez styczność z osobami zakażonymi, chorymi lub materiałem zakaźnym, a także uczniów, studentów i doktorantów kształcących się do wykonywania prac, przy wykonywaniu których istnieje możliwość przeniesienia zakażenia lub choroby zakaźnej na inne osoby, z wojewodów na ministra właściwego do spraw zdrowia. Z tego samego powodu wprowadza się zmianę art. 29a ust. 3 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, tak aby koszty uczestnictwa w nadzorze sentinel podmiotów, o których mowa w art. 29a ust. 2 tej ustawy, były finansowane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia.

Projektowaną ustawą zmienia się ustawę z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2017 r. poz. 149 i 60) uchylając art. 87 tej ustawy, który powołuje Radę do Spraw Monitoringu Żywności i Żywienia. Aktualnie brak jest zasadności dla kontynuowania prac ww. Rady, ponieważ prowadzenie monitoringów w zakresie bezpieczeństwa żywności i żywienia przez poszczególne Inspekcje jest realizowane przez instytuty badawcze takie jak: Narodowy Instytut Zdrowia Publicznego – Państwowy Zakład Higieny oraz Instytut Żywności i Żywienia. Dane, które są niezbędne do opracowania Zintegrowanego Wieloletniego Planu Kontroli dla Polski, w ramach koordynacji działań mających na celu opracowanie tego Planu, Główny Inspektorat Sanitarny otrzymuje bezpośrednio od Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, który, podobnie jak Główny Inspektor

Sanitarny, współpracuje w ww. zakresie z instytutami badawczymi i Komisją Europejską, korzystając z wytycznych Unii Europejskiej oraz przepisów prawa.

Proponuje się, aby projektowana ustawa weszła w życie z dniem 1 stycznia 2018 r., bowiem w wyniku jej wejścia w życie zmienią się dysponenci środków budżetowych, co powinno nastąpić z początkiem roku budżetowego.

Natomiast przepisy dotyczące odznaki identyfikacyjnej proponuje się wprowadzić w życie z dniem 1 lipca 2018 r., ze względu na potrzebę przygotowania się do wejścia w życie tych regulacji.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych i w związku z tym nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projektowana regulacja nie jest objęta prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji lub uzgodnienia.

Jednocześnie należy wskazać, że nie ma możliwości podjęcia alternatywnych w stosunku do projektowanej ustawy środków umożliwiających osiągnięcie zamierzonego celu.

Projektowana ustawa nie ma wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców.